

PROLOOG

De rot. Het was de rot, peinsde Tan'is terwijl hij in de ogen van zijn knielende dochter keek, waardoor zijn kind was bevangen.

Gegil en beschuldigingen, gesmeek en gesnik deden de lucht trillen toen de gevangenen in lange rijen de vallei in stroomden. De zware stank van bloed en urine bleef hangen in de hitte van de noen. Tan'is negeerde het allemaal en concentreerde zich op het gezicht van deze dochter van hem, die geknield zijn benen omklemde. Faith was nu een volwassen vrouw, dertig jaar en één maand. Op het eerste gezicht zag ze er gezond uit – heldere grijze ogen, smalle schouders, sterke ledematen – maar de Csestriims baarden geen gezonde kinderen, al eeuwen niet meer.

'Vader,' smeekte de vrouw, terwijl de tranen over haar wangen stroomden.

Ook die tranen: een symptoom van de rot.

Er waren natuurlijk andere woorden voor. In hun onwetendheid of onschuld noemden de kinderen de aandoening 'ouderdom', maar zoals in zoveel dingen vergisten ze zich daarin. Ouderdom stond niet gelijk aan gebrekkigheid. Tan'is zelf was oud, honderden jaren oud, en toch waren zijn spieren sterk en zijn geest alert gebleven. Als het moest, kon hij de hele dag, de hele nacht en het grootste deel van de volgende dag rennen. De meeste Csestriims waren nog ouder, vele duizenden jaren, en toch bewandelden zij nog altijd de aarde, zij die niet waren gesneuveld in de lange oorlogen met de Nevariims. Nee, de tijd verstreek, sterren beschreven zwiingend hun baan, seizoenen gingen in elkaar over, maar uit en op zichzelf deden die geen van alle kwaad. Het was niet de ouderdom, maar de rot die aan de

kinderen knaagde, hun ingewanden en hersenen verteerde, hun kracht uitputte, het beetje intelligentie wegvrat waarover ze ooit hadden beschikt. De rot, en dan de dood.

‘Vader,’ smeekte Faith, niet in staat meer uit te brengen dan dat ene woord.

‘Dochter,’ antwoordde Tan’is.

‘Je wilt toch niet...’ snikte ze, terwijl ze over haar schouder keek naar de greppel, waar de *doran’s*e zich van hun taak kweten en het staal blikkerde in het zonlicht. ‘Je kunt toch niet...’

Tan’is hield zijn hoofd scheef. Hij had geprobeerd deze dochter van hem te begrijpen, had geprobeerd alle kinderen te begrijpen. Hoewel hij geen genezer was, had hij als soldaat lang geleden geleerd gebroken botten te zetten en gescheurde huid dicht te naaien, het etterende vlees te behandelen wanneer een wond besmet was geraakt, of de hevige hoest van mannen die te lang op het veld hadden gestaan. Maar dit... De aard van dit verval kon hij niet begrijpen, laat staan genezen.

‘Het heeft je te pakken, dochter. De rot heeft je te pakken.’

Hij streek met zijn vingertop langs de rimpels op Faiths voorhoofd, schetste het fijne patroon van lijntjes naast haar ogen, tilde een dun, zilvergrijs haartje uit de bruine lokken. Al na slechts enkele tientallen jaren zon en wind begon haar gladde olijfkleurige huid te verweren. Toen ze tussen de benen van haar moeder vandaan was gekomen, krijsend en recht van lijf en leden, had hij zich afgevraagd of zij misschien ongeschonden zou opgroeien. De vraag had hem geïntrigeerd, en nu was hij beantwoord.

‘Nu beroert hij je nog zachtjes,’ merkte hij op, ‘maar zijn greep zal steviger worden.’

‘En dus moet u dit doen?’ barstte ze uit, met een wanhopige, felle hoofdbeweging naar de pas uitgegraven greppel. ‘En dus draait het hierop uit?’

Tan’is schudde zijn hoofd. ‘Het was niet mijn beslissing. De raad heeft gestemd.’

‘Waarom? Waarom haten jullie ons?’

‘Haten?’ antwoordde hij. ‘Dat is jullie woord, kind, niet het onze.’

‘Het is niet alleen maar een woord. Het beschrijft een gevoel, iets echts. Een waarheid over de wereld.’

Tan'is knikte. Zulke argumenten had hij vaker gehoord. Haat, moed, angst. Zij die dachten dat de rot alleen het lichaam aantastte, begrepen er niets van. Hij vrat ook de geest aan, deed de fundamenten van rede en ratio wegroesten.

'Ik ben ontstaan uit uw zaad,' ging Faith verder, alsof dat logischerwijze voortvloeide uit het voorgaande. 'U hebt me eten gegeven toen ik nog klein was.'

'Dat is de gewoonte onder vele diersoorten: wolven, adelaars, paarden. Zolang ze jong en afhankelijk zijn, moeten dieren vertrouwen op hun voorzaten.'

'Wolven, adelaars en paarden beschermen hun jongen!' wierp ze tegen. Nu weende ze openlijk en drukte ze haar nagels in de achterkant van zijn benen. 'Dat heb ik zelf gezien! Ze bewaken en verzorgen ze, voeden en koesteren ze. Ze brengen hun jongen groot.' Ze stak een bevende, smekende hand uit naar het gezicht van haar vader. 'Waarom willen jullie ons niet grootbrengen?'

'Wolven,' antwoordde Tan'is terwijl hij de hand van zijn dochter wegduwde, 'brengen hun jongen groot zodat ze wolven kunnen worden. Adelaars worden adelaars. Jullie,' legde hij fronsend nogmaals uit, 'zijn door ons grootgebracht, maar jullie zijn beschadigd. Vervuild. Aangetast. Je kunt het met eigen ogen zien,' zei hij met een gebaar naar de voorovergebogen, verslagen gestalten die aan de rand van de kuil knielden – honderden, lijdzaam afwachting. 'Zelfs zonder dit zouden jullie uit jezelf sterven, zeer binnenkort.'

'Maar we zijn mensen! We zijn jullie kinderen!'

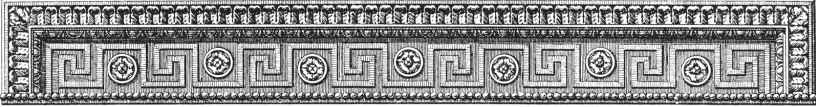
Tan'is schudde vermoeid het hoofd. Het had geen zin om te redetwisten met iemand wier ratio was vergaan.

'Jullie kunnen nooit zijn zoals wij,' zei hij zachtjes. Hij trok zijn dolk.

Toen ze het mes zag, maakte Faith een verstikt geluidje achter in haar keel en deinsde terug. Tan'is vroeg zich af of ze zou vluchten. Een paar probeerden het. Ze kwamen nooit ver. Deze dochter van hem vluchtte echter niet. In plaats daarvan balde ze haar handen tot witte, bevende vuisten en rechtte ze met een zichtbare wilsinspanning haar knieën. Staand kon ze hem recht in de ogen kijken, en hoewel haar haar aan haar betraande wangen kleefde, weende ze niet langer. Heel even, hoe kortstondig ook, was de verminkende angst verdwenen. Ze leek bijna onaangetast, gezond.

‘En jullie kunnen niet van ons houden zoals we zijn?’ vroeg ze. Voor het eerst sprak ze rustig, met vaste stem. ‘Ook al zijn we vervuild, beschadigd? Voelen jullie geen liefde voor ons, ook al zijn we verrot?’

‘Liefde,’ herhaalde Tan’is, en terwijl hij het vreemde woord proefde, over zijn tong liet rollen, dreef hij de dolk met een opwaartse beweging naar binnen, voorbij de spieren, voorbij de ribben, in haar wild kloppende hart, ‘is net als haat jullie woord, dochter, niet het onze.’

I

De zon hing vlak boven de bergtoppen, als een stille, woeste sintel die de granieten kliffen met bloedrood doordrenkte, toen Kaden het verminkte karkas van de geit vond.

Urenlang had hij het dier over de kronkelende bergpaadjes gevolgd. Hij zocht naar sporen waar de aarde zacht genoeg was, sloeg er een slag naar wanneer hij kale rotsen bereikte, keerde op zijn schreden terug wanneer hij missloeg. Het was traag, saai werk, het soort taak dat de oudere monniken met groot genoeg aan hun leerlingen toewezen. Toen de zon wegzakte en de oostelijke hemel paars werd als een lelijke blauwe plek, begon hij zich af te vragen of hij de nacht zou moeten doorbrengen in de hoge bergen, met alleen zijn ruw geweven pij om hem warm te houden. Volgens de Annoerische kalender was het weken geleden al lente geworden, maar de monniken besteedden geen aandacht aan de kalender, net zomin als het weer, dat kil en schraal bleef. In de lange schaduwen lag her en der nog vuile sneeuw, de stenen straalden kou uit en de naalden van de paar knoestige jeneverbesbomen waren nog altijd meer grijs dan groen.

‘Kom op, rotbeest,’ mompelde hij terwijl hij nog een spoor bekeek. ‘Jij wilt net zomin buiten slapen als ik.’

De bergen bestonden uit een doolhof van kloven en afgronden, overstroomde geulen en met puin bezaaide hellingen. Kaden was al drie door smeltsneeuw verzadigde beekjes overgestoken, die schuimend duwden tegen de harde oevers die ze indamden, en zijn pij was vochtig van het opspattende water. Zodra de zon onderging, zou het bevroeren. Hij had geen flauw idee hoe de geit het woest stromende water was overgestoken.

‘Als je me nog veel langer door deze bergen laat sjouwen...’ begon hij, maar de woorden stierven op zijn lippen toen hij eindelijk zijn doelwit in het oog kreeg: dertig paslengten verderop, vastgeklemd in een nauwe doorgang, zodat alleen het achterlijf zichtbaar was.

Hoewel hij het dier niet goed kon bekijken – het leek zich te hebben vastgelopen tussen een groot rotsblok en de wand van de kloof – zag hij meteen dat er iets mis was. Het dier stond roerloos, te roerloos, en de hoek van de lendenen en de stijfheid in de poten hadden iets onnatuurlijks.

‘Kom, geit,’ mompelde hij terwijl hij dichterbij kwam. Hij hoopte maar dat het beest zich niet te ernstig had verwond. De Sjinmonniken waren niet rijk en waren van hun kuddes afhankelijk voor melk en vlees. Als Kaden terugkwam met een dier dat gewond was – of erger nog, dood – dan zou zijn *umial* hem zwaar straffen.

‘Kom, ouwe jongen,’ zei hij terwijl hij zich langzaam door de kloof wurmde. De geit leek vast te zitten, maar als hij toch nog weg kon rennen, wilde hij er niet dwars door de Beenbergen achteraan hoeven hollen. ‘Beneden is het gras veel lekkerder. We lopen samen terug.’

De avondschaduw onttrokken het bloed aan het zicht, tot hij er bijna in stond. Het was een brede, donkere, stille poel. Iets had het dier ontweid, een felle haal gegeven over de lende en in de buik, waardoor spieren waren doorkliefd en de ingewanden waren doorboord. Voor Kadens ogen drupten de laatste, trage bloeddruppels uit de wond. Ze veranderden de zachte vacht op de buik in een doorweekte, draderige massa en dropen als urine langs de stijve poten naar beneden.

‘Sjaël nog aan toe,’ vloekte hij terwijl hij over het vastgeklemd rotsblok heen sprong. Het was niet ongevoel dat een rotspoema een geit aanviel, maar nu moest hij het karkas op zijn schouders helemaal naar de abdij dragen. ‘Jij moest ook zo nodig afdwalen,’ zei hij. ‘Jij moest...’

De woorden stierven weg, en er liep een rilling over zijn rug toen hij het dier voor het eerst goed kon bekijken. Zijn huid prikte van kille angst. Hij ademde in en onderdrukte de emotie. Je had niet veel aan Sjintraining, maar na acht jaar was hij wel in staat zijn gevoelens te temmen: angst, afgunst, woede, uitgelatenheid. Hij voelde ze

nog steeds, maar ze drongen niet meer zo diep door als vroeger. Maar zelfs vanuit zijn vesting van kalmte kon hij alleen maar staren.

Wat het ook was dat de geit had ontweid, hij had het daar niet bij gelaten. Een of ander wezen – Kaden probeerde tevergeefs te bedenken wat voor een – had de kop van het dier afgehakt, de sterke pezen en spieren met scherpe, brute slagen doorkliefd tot alleen de stomp van de hals nog over was. Rotspoema's doodden nu en dan een verzwakt lid van een kudde, maar niet op deze manier. Deze wonden waren wreed, onnodig, en ontbeerden de alledaagse efficiëntie waarmee de kadavers die hij in het wild had gezien waren omgebracht. Dit dier was niet zomaar gedood; het was brutaal verminkt.

Kaden keek om zich heen, op zoek naar de rest van het karkas. Stenen en takken waren door de eerste lenteoverstromingen meegevoerd en op het smalste punt van de geul samengeklit tot een met onkruid begroeide massa slijk en skeletachtige, door de zon gebleekte, grijpende houten vingers. De kloof lag zo vol met puin dat het even duurde voor hij de kop had gevonden, die een paar paslengten verderop op z'n kant lag. Het grootste deel van de vacht was eraf getrokken en het bot was gespleten. De hersenen waren verdwenen, alsof ze met een lepel uit de serveerom van de schedel waren geschept.

Kadens eerste gedachte was dat hij moest vluchten. Het bloed drupte nog uit de besmeurde vacht van de geit, eerder zwart dan rood in het wegstervende licht, en het monster dat het dier had verminkt hield zich mogelijk nog tussen de rotsen schuil om zijn prooi te verdedigen. De plaatselijke roofdieren zouden Kaden niet snel aanvallen – hij was lang voor zijn zeventien jaar, en sterk en tanig na een half leven zware lichamelijke arbeid – maar de plaatselijke roofdieren zouden ook niet de kop van de geit hebben afgehakt en zijn hersenen hebben opgegeten.

Hij draaide zich om naar de ingang van de kloof. Achter de steppe was de zon ondergegaan, en boven de graslanden in het westen was nog slechts een gloeiende veeg te zien. Nu al vulde het duister de kloof, als olie die in een kom sijpelt. Zelfs als hij meteen weging, zelfs als hij in zijn hoogste tempo liep, zou hij de laatste paar kilometer naar de abdij in het pikkedonker moeten afleggen. Hoe-

wel hij dacht dat hij allang over zijn angst voor de nacht in de bergen heen was gegroeid, keek hij er niet bepaald naar uit om over het met stenen bezaaide pad te strompelen terwijl hij in het donker werd achtervolgd door een onbekend roofdier.

Hij deed een pas bij het verminkte dier vandaan, maar aarzelde toen.

‘Heng zal hier een schilderij van willen,’ mompelde hij, en hij dwong zichzelf zich weer om te draaien naar het bloedbad.

Iedereen met een kwast en een stukje perkament kon een schilderij maken, maar de Sjins verwachtten meer van hun novieten en acolieten. Schilderen was een voortvloeijsel van kijken, en de monniken hadden hun eigen manier van kijken. *Samaän* noemden ze het: ‘de geëtste geest’. Het was natuurlijk maar een oefening, een stap op het lange pad naar *vaniaté*, de ultieme bevrijding, maar het had zo zijn schaarse nut. Tijdens zijn acht jaar in de bergen had Kaden geleerd de wereld te zien, écht te zien zoals die was: de sporen van een gestreepte beer, de kartelrand van de bloemblaadjes van de vorkenbladplant, de inkepingen in een verre bergtop. Talloze uren, weken, jaren had hij doorgebracht met kijken, zien, onthouden. Hij kon honderden planten en dieren schilderen tot aan het kleinste detail van het kleinste veertje, en hij kon in een mum van tijd een nieuwe omgeving in zijn geheugen prenten.

Hij haalde twee keer langzaam adem om ruimte te maken in zijn hoofd, een schone lei waarin hij de kleinste bijzonderheid kon kerwen. De angst was er nog, maar angst was een hindernis, dus sneed hij die weg, zodat hij zich op zijn taak kon concentreren. Nu was de lei klaar en kon hij aan het werk. Hij had er maar een paar ademtochten voor nodig om de afgehakte kop, de donkere poelen bloed, het verminkte karkas van het dier te etsen. De lijnen waren trefzeker, fijner dan de fijnste penseelstreek, en het proces leverde een beeld op dat in niets leek op een gewone herinnering: scherp, levendig, duurzaam als de stenen waarop hij stond, een beeld dat hij wanneer hij maar wilde zou kunnen oproepen en bestuderen. Hij legde de laatste hand aan de samaän en ademde lang en beheerst uit.

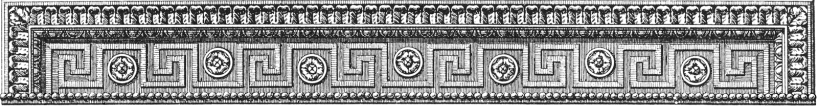
‘Angst maakt blind,’ prevelde hij. Het was een oud aforisme van de Sjins. ‘Kalmte laat je zien.’

Die woorden boden slechts een schrale troost gezien het bloedेरige tafereel, maar nu hij de ets had, kon hij weggaan. Hij keek één

keer over zijn schouder, speurde de kliffen af op zoek naar een teken van het roefdier, en draaide zich om naar de opening van de geul. Terwijl de zwarte mist van de nacht over de bergtoppen rolde, rende hij voor het duister uit de verraderlijke paden af. Zijn in sandalen gestoken voeten schoten langs de gevallen boomtakken en stenen waarop je je enkels kon breken. Zijn benen, die koud en stijf waren geworden na al die uren dat hij langzaam achter de geit aan was gelopen, werden door de beweging snel warm, en zijn hart vond een gestaag ritme.

Je rent niet weg, hield hij zichzelf voor, je bent gewoon op weg naar huis.

Toch slaakte hij een mijl verderop een korte zucht van opluchting toen hij om een toren van stenen heen liep – de Klauw, noemden de monniken hem – en in de verte Asjk’lan kon onderscheiden. Duizenden voet in de diepte stond het karige groepje stenen gebouwtjes op een smalle richel, alsof ze angstig bij elkaar waren gekropen bij de aanblik van de afgrond. Achter sommige ramen scheen een warm licht. In de referkeuken zou een haardvuur branden, in de meditatiezaal zouden de lampen aan zijn, en het zachte geroezemoes zou klinken van de Sjins die zich wijdden aan hun ceremoniële avondwassing en -rituelen. Veilig. Uit het niets kwam dat woord bij hem op. Daarbeneden was het veilig, en ondanks zijn voornemen versnelde Kaden zijn pas en rende op die weinige, vage lichtjes af, op de vlucht voor wat er achter hem door de vreemde duisternis sloop.

Kaden stak de richels aan de rand van het centrale plein van Asjk'lan rennend over, maar vertraagde zijn pas toen hij de binnenplaats bereikte. Zijn schrik, die zo scherp en tastbaar was geweest toen hij de afgeslachte geit had ontdekt, was weggetrokken toen hij de hoge toppen had verlaten en dichterbij de warmte en kameraadschap van de abdij was gekomen. Nu hij naar de hoofdgebouwen liep, schaamde hij zich er een beetje voor dat hij zo hard had gelopen. Waardoor het dier was gedood was inderdaad een mysterie, maar ook de bergpaadjes waren op hun eigen manier gevaarlijk, zeker voor iemand die zo dom was om er in het donker overheen te rennen. Kaden wandelde verder en zette zijn gedachten op een rijtje.

Het is al erg genoeg dat ik die geit ben kwijtgeraakt, dacht hij spijtig. Heng zou me tot bloedens toe met de zweep hebben gegeven als ik ook nog mijn been had gebroken.

Het grind van de kloosterpaden knerpte onder zijn voeten, het enige geluid afgezien van het fluiten van de vlagerige wind, die snerp- te tussen de knoestige takken en de koude stenen. De monniken waren allemaal al binnen, over hun kom met stoofschotel gebogen, of in kleermakerszit in de meditatiezaal, waar ze al vastend leegte nastreefden. Toen hij de refter bereikte, een langwerpige, laag stenen gebouw dat door storm en regen was verweerd tot het bijna deel leek uit te maken van de berg, bleef Kaden even staan om een handvol water uit de ton bij de deur te scheppen. Terwijl de eerste teug door zijn keel gleed, nam hij de gelegenheid te baat om zijn ademhaling onder controle te krijgen en zijn hartslag te vertragen. Het zou ongepast zijn om zijn umial te benaderen terwijl zijn geest nog

in rep en roer was. Boven alles waardeerden de Sjins rust, helderheid. Kaden was door zijn meesters gegeseld omdat hij onrustig was, schreeuwde, overhaast of onnadenkend handelde. Trouwens, hij was nu thuis. Wat het ook was waardoor de geit was gedood, de kans was klein dat hij zich tussen deze grimmige gebouwen zou wagen.

Van dichtbij zag Asjk'lan er weinig indrukwekkend uit, en 's avonds al helemaal niet: drie langwerpige, stenen panden met houten daken – het slaapgebouw, de refter en de meditatiezaal – die als drie zijden van een geschetste rechthoek bij elkaar stonden. De lichte granieten muren zagen er in het maanlicht uit alsof ze met melk waren overgoten. De nederzetting stond aan de rand van het klif, en de vierde zijde van de rechthoek grensde aan wolken, hemel en een onbelemmerd uitzicht op het voorgebergte en de steppe in het westen. Nu al hulden de graslanden in de diepte zich in hun uitbundig gekleurde tapijt van lentebloemen: wiegende blauwe chalenders, groepjes nonnenbloesem, weelderig bloeiende witte geloofsknoopjes. Maar 's avonds, onder het kille, ondoorgrondelijke oog van de sterren, was de steppe niet zichtbaar. Toen Kaden over de rand keek, werd hij geconfronteerd met een uitgestrekte leegte, een groot zwart gat. Het was alsof Asjk'lan aan het eind van de wereld stond en, zich vastklampend aan het klif, de wacht hield tegen de leegte die de schepping dreigde te verzwelgen. Na een tweede slok water wendde hij zich af. Het was koud geworden, en nu hij niet meer rende, sneed de wind die over de Beenbergen kwam als ijsscherven door zijn bezwete pij.

Zijn maag rammelde toen hij zich omdraaide naar de gele gloed en het geroezemoes, die door de ramen van de refter naar buiten kwamen. Op dit tijdstip – net na zonsondergang, maar nog voor het avondgebed – genoten de meeste monniken een bescheiden avondmaal van gezouten schapenvlees, rapen en hard, donker brood. Heng, Kadens umial, zou binnen zijn, bij de anderen, en met een beetje geluk kon Kaden vertellen wat hij had gezien, snel een schilderij van het tafereel maken en zich vervolgens aan zijn eigen warme maaltijd zetten. Het eten bij de Sjins was veel kariger dan de delicatessen die hij zich herinnerde uit zijn jeugd in het Dageraadpaleis, voor zijn vader hem had weggestuurd, maar de monniken hadden een spreekwoord: honger is een smaakmaker.

Ze grossierden in spreekwoorden en gezegden, de Sjins, en ze ga-

ven ze van generatie op generatie door alsof ze op die manier het gebrek aan liturgie en formele rituelen binnen de orde wilden compenseren. De God Zonder Gezicht gaf niets om de pracht en praal van de stadstempels. Terwijl de jonge goden zich laafden aan muziek, gebeden en offerandes op rijk bewerkte altaren, eiste de God Zonder Gezicht van de Sjins maar één ding: een offer, niet in de vorm van wijn of rijkdom, maar van het wezen. De geest is een vlam, zeiden de monniken. Blaas hem uit.

Na acht jaar wist Kaden nog steeds niet precies wat dat betekende, en nu zijn maag ongeduldig rammelde, had hij ook geen zin om erover na te denken. Hij duwde de zware refterdeur open en liet zich overspoelen door het zachte gebrom van de gesprekken. Monniken zaten en stonden verspreid door de zaal, sommige aan ruwe houten tafels met hun hoofd over hun kom gebogen, andere bij het vuur dat knapte in de open haard aan de andere kant van het vertrek. Een aantal zat een potje te stenen; met uitdrukingsloze ogen bestudeerden ze de verdedigings- en aanvalslinies die zich op het speelbord ontvouwd.

De mannen waren net zo gevarieerd als de landen waar ze vandaan kwamen: lange, potige Edisjmannen met een lichte huid uit het noorden, waar de zee de helft van het jaar uit ijs bestond; tanige Hannanen, wier handen en onderarmen met inkt waren beschilderd in de patronen van de oerwoudstammen net ten noorden van het Middel; en zelfs een paar Manjariërs met hun huid zo bruin als oud hout. Ondanks hun uiteenlopende uiterlijk hadden de monniken echter iets gemeen: een hardheid, een rust die voortkwam uit een leven in de woeste, stille bergen ver van de gerieven van de wereld waarin ze waren opgegroeid.

De Sjins vormden een kleine orde. In Asjk'lan woonden nog geen tweehonderd monniken. De jonge goden – Eira, Heqet, Orella en de rest – trokken volgelingen aan uit drie werelddelen en hadden tempels in bijna elk dorp en elke stad, gebouwen als paleizen, behangen met zijde en bedekt met goud. Sommige konden wedijveren met de woningen van de rijkste ministers en atreps. Heqet alleen beschikte al over zeker duizenden priesters en tien keer zoveel mensen die hem aan zijn altaar kwamen aanbidden wanneer ze behoefte hadden aan moed.

De minder aangename goden hadden ook zo hun aanhangers. Er

deden vele verhalen de ronde over de zalen van Rassamboer en de bloedige dienaren van Anansjaël, geruchten over uit schedels vervaardigde kelken waar het merg uit droop, over zuigelingen die in hun slaap werden gewurgd, over duistere orgieën waarbij seks en de dood op afgrijselijke wijze werden gecombineerd. Sommigen beweerden dat slechts een op de tien mensen die door de deuren naar binnen gingen ooit weer terugkeerden. Gehaald door de Heer van de Beenderen, werd er gefluisterd. Gehaald door de Dood zelve.

De oude goden, die zich afzijdig hielden van de wereld en zich niet interesseerden voor mensenzaken, trokken minder volgelingen. Toch hadden ook zij een naam – Intarra en haar gemaal, Hul de Vleermuis, Pta en Astar'ren – en duizenden, verspreid over de drie werelddelen, aanbaden die namen.

Alleen de God Zonder Gezicht was naamloos en gezichtloos. De Sjins beweerden dat hij de oudste, de geheimzinnigste en de machtigste was. Buiten Asjk'lan dachten de meeste mensen dat hij dood was of nooit had bestaan. Bruut vermoord door Ae, zeiden sommigen, toen zij de wereld, de hemel en de sterren creëerde. Dat klonk Kaden volkomen geloofwaardig in de oren. In al die jaren dat hij door de bergpassen had gerend, had hij nooit een teken van de god kunnen ontwaren.

Hij keek om zich heen, op zoek naar de andere acolieten, en aan een tafel vlak bij de muur ving Akiil zijn blik. Hij zat op een lange houten bank met Serkhan en de dikke Phirum Prumm, de enige acoliet in Asjk'lan die niet afviel, hoewel de oudere monniken van hen allemaal verlangden dat ze eindeloos renden, sjouwden en bouwden. Kaden knikte naar Akiil en wilde net naar zijn kameraden toe lopen, toen hij Heng aan de andere kant van de zaal zag zitten. Hij onderdrukte een zucht. De umial zou zijn leerling ongetwijfeld een of andere gemene straf opleggen als die ging eten zonder eerst verslag aan hem uit te brengen. Hopelijk zou het niet te veel tijd kosten om het verhaal van de vermoorde geit te vertellen, want dan kon Kaden bij de anderen gaan zitten en eindelijk een kom stoofschotel nemen.

Huy Heng was moeilijk over het hoofd te zien. In veel opzichten zag hij eruit alsof hij thuishoorde in een van de chique wijnhuizen van Annoer in plaats van hier, afgezonderd in een afgelegen abdij honderd uur gaans van de grens van het keizerrijk. De andere mon-

niken kweten zich ingetogen zwijgend van hun taken; Heng daarentegen neuriede terwijl hij de geiten verzorgde, zong terwijl hij grote zakken klei uit het ondiepe water naar boven sjouwde en grapte onophoudelijk terwijl hij rapen sneed voor in de kookpotten van de refter. Hij kon zelfs moppen vertellen terwijl hij zijn leerlingen tot bloedens toe afranselde. Op het moment vergastte hij de broeders aan zijn tafel op een verhaal waar ingewikkelde handgebaren en de roep van een of andere vogel bij kwamen kijken. Toen hij Kaden zag aankomen, gleeed de grijns echter van zijn gezicht.

‘Ik heb de geit gevonden,’ begon Kaden zonder inleiding.

Heng stak beide handen uit alsof hij de woorden wilde tegenhouden voor ze hem bereikten.

‘Ik ben niet langer je umial,’ zei hij.

Kaden knipperde met zijn ogen. Nin, de abt, wees de acolieten ongeveer één keer per jaar toe aan een nieuwe umial, maar normaal gesproken niet zo abrupt. Niet tijdens het eten.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij, opeens op zijn hoede.

‘Het is tijd dat je de volgende stap neemt.’

‘Nu?’

‘Het heden is het heden. Morgen is het nog steeds “nu”.’

Kaden slikte een bijtende opmerking in. Ook al was Heng niet langer zijn umial, de monnik kon hem nog steeds afranselen. ‘Wie krijg ik?’ vroeg hij.

‘Rampuri Tan,’ antwoordde Heng op vlakke toon, zonder de gebruikelijke lach in zijn stem.

Kaden staarde hem aan. Rampuri Tan nam nooit leerlingen aan. Soms leek Tan, ondanks zijn verschoten bruine pij en kaalgeschorren hoofd, ondanks de dagen die hij in kleermakerszit doorbracht met zijn blik vol aanbidding gericht op de God Zonder Gezicht, niet eens op een monnik. Kaden kon er niet helemaal een vinger achter krijgen waar het aan lag, maar de novieten voelden het ook en hadden wel honderd theorieën bedacht. Ze kenden hem een hele reeks ongeloofwaardige achtergronden toe, van duister tot glorieus: hij had de littekens op zijn gezicht opgelopen tijdens zijn gevechten met wilde dieren in de arena van de Bocht; hij was een dief en een moordenaar die spijt had gekregen van zijn daden en voor een leven van bezinning had gekozen; hij was de verdreven broer van een of andere heer of atrep en hield zich slechts tijdelijk in Asjk’lan schuil, tot

hij wraak kon nemen. Kaden geloofde niet zo in al die verhalen, maar het gemeenschappelijke element was hem opgevallen: geweld. Geweld en gevaar. Wie Rampuri Tan ook was geweest voor hij in Asjk'lan aankwam, Kaden stond niet te springen om hem als umial te krijgen.

'Hij verwacht je,' ging Heng verder, en er klonk iets van medelijden door in zijn stem. 'Ik heb hem beloofd dat ik je naar zijn cel zou sturen zodra je binnenkwam.'

Kaden stond zichzelf een blik over zijn schouder toe naar de tafel waar zijn vrienden hun stoofschotel naar binnen slurpten en genoten van de paar minuten per dag waarin ze ongestructureerde gesprekken mochten voeren.

'Nu,' zei Heng, waardoor Kaden opschrok uit zijn gedachten.

Het was niet ver lopen van de refter naar het slaapgebouw: honderd paslengten over het plein, en dan over een kort pad tussen twee rijen dwergjeneverbesbomen door. Kaden overbrugde de afstand snel, omdat hij zo snel mogelijk uit de wind wilde zijn, en duwde de zware houten deur open. Alle monniken, zelfs Scial Nin, de abt, sliepen in identieke kamers die grensden aan de lange centrale gang. De cellen waren klein, net groot genoeg voor een stromatras, een ruwe geweven mat en een paar schappen, maar goed, de Sjins brachten hun tijd vooral door in de openlucht, in de ateliers of in de meditatiezaal.

Eenmaal binnen en beschermd tegen de snijdende wind vertraagde Kaden zijn tred en bereidde hij zich voor op de ontmoeting. Hij wist niet goed wat hij kon verwachten. Sommige meesters stelden hun leerlingen het liefst meteen op de proef, andere gaven er de voorkeur aan even af te wachten en te observeren, een inschatting te maken van de sterke en zwakke kanten van een jonge monnik voor ze voor een bepaalde benadering kozen.

Hij is gewoon je zoveelste nieuwe meester, hield Kaden zichzelf voor. Een jaar geleden was Heng nieuw voor je, en je bent aan hem ook gewend geraakt.

En toch had deze situatie iets vreemds en verontrustends. Eerst de verminkte geit, toen deze onverwachte overstap terwijl hij op een lange houten bank had moeten zitten met een dampende kom voor zijn neus, redetwistend met Akiil en de andere acolieten...

Hij liet zijn longen langzaam vol- en weer leeglopen. Het had geen zin om je zorgen te maken.

Leef in het hier en nu, hield hij zichzelf voor – een van de gangbare Sjinaforismen. De toekomst is een droom. Maar toch hielp een deel van zijn geest – een stem die zich niet tot zwijgen liet brengen, zich niet liet sussen – hem herinneren dat niet alle dromen aangenaam waren, en dat je er soms niet uit kon ontwaken, hoezeer je ook woelde of draaide.